

Arrest

nr. 209 637 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, met name de bloedvete met de B.'s.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan haar verklaringen geen geloof gehecht kon worden. Zij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp haar beroep bij arrest nr. X van 19 december 2017.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster de volgende documenten neer: kopieën van de paspoorten en verblijfsdocumenten van haar familieleden die in het Verenigd Koninkrijk verblijven, met name de Britse paspoorten van respectievelijk haar vader L. K., haar moeder H. K. en haar zussen M. en M. K., de verblijfsvergunning van haar zus J. K., het vluchtelingenpaspoort en de verblijfsvergunning van haar neef E. D.; een origineel attest opgesteld in het Engels van het 'Committee of Nationwide Reconciliation' (van 24.01.2018), ondertekend door voorzitter Gjin Marku, aangaande de bloedvete waarin de familie K. betrokken is; en een kopie van een schrijven van advocaat H. B. (van 9.12.2016), die verslag uitbrengt van de situatie van de familie van zijn cliënt N. K.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter

maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrenge. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in het Verenigd Koninkrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen.

Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent het attest: "Voor wat betreft het door u neergelegde attest van het "Committee of Nationwide Reconciliation" (d.d. 24.01.2018) dient te worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de context van uw tweede asielaanvraag een vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation" heeft neergelegd (d.d. 7.08.2017). De Raad oordeelde dat aan dit schrijven geen objectieve bewijswaarde kon worden toegekend, en dit onder meer omdat uit beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten die het bestaan van bloedvetes bevestigen, in Albanië makkelijk op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Daarnaast wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit informatie tevens blijkt

dat de persoon die deze brieven opstelt, de voornoemde Gjin Marku, en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Deze door de Raad gemaakte vaststellingen gelden evenzeer voor de vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation", neergelegd in het kader van uw huidige, derde asielaanvraag." Daarnaast merkt de Raad nog op dat aan documenten bovendien slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het "Getuigenrapport van de Britse advocaten Duncan Lewis betreffende de broer van de verzoekende partij N. K.", gevoegd aan haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat uit de beslissing genomen door de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst in het kader van verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming blijkt: "Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er door de Britse asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw broer N.(...) K.(...) en door de Belgische asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw neef L.(...) D.(...) een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof aan hun betrokkenheid bij een bloedvete gehecht kon worden. Nochtans verklaarde u dat iedereen van uw familie een potentieel slachtoffer is (CGVS 2e AA I, p. 18; p. 20)."

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals naar o.a. het document "Resolutie van het 6de Congress of Reconciliation Missionaries van 27-09-2017", gevoegd aan haar verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De overlijdensaktes, gevoegd aan haar verzoekschrift, zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

De "Brief van 11-12-2013 van de Minister van Buitenlandse zaken van Albanië aan de heer Gjin MARKU met Engelse vertaling", maakt reeds deel uit van het administratief dossier.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer is van bloedwraak met de familie B. en dat er al verschillende doden gevallen zijn, zoals uit de door haar voorgelegde stukken blijkt. Verzoekende partij wijst erop dat met deze overlijdensaktes rekening dient gehouden te worden. Zij vervolgt dat zij reeds eerder stelde dat haar hele familie, waaronder haar vader en moeder, in Engeland erkend werd en dat dit wel degelijk nieuwe elementen zijn. Voorts wijst verzoekende partij nog naar de brief van Marku dat zij heeft ingediend en dat niet zomaar kan gesteld worden dat hij in opspraak is gekomen om de informatie in die brief niet aan te nemen als objectief. Verzoekende partij benadrukt onder verwijzing naar het Brits rapport toegevoegd aan het verzoekschrift dat de naam van Marku en zijn organisatie misbruikt werden in het verleden en dat deze personen voor het misbruik veroordeeld werden. Verzoekende partij stelt tenslotte dat zij niet veilig kan terugkeren en dat zij eventueel de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partij haalt aan dat zij reeds eerder stelde dat haar hele familie, waaronder haar vader en moeder, in Engeland erkend werd en dat dit wel degelijk nieuwe elementen zijn. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in het Verenigd Koninkrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen.”*

Dienaangaande wijst de Raad er nog op dat uit de beschikking verder blijkt dat niet haar hele familie werd erkend (in Engeland): *“Het ‘Getuigenrapport van de Britse advocaten Duncan Lewis betreffende de broer van de verzoekende partij N. K.’, gevoegd aan haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat uit de beslissing genomen door de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst in het kader van verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming blijkt: ‘Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat er door*

de Britse asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw broer N.(...) K.(...) en door de Belgische asielinstanties inzake de asielaanvraag van uw neef L.(...) D.(...) een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof aan hun betrokkenheid bij een bloedvete gehecht kon worden. Nochtans verklaarde u dat iedereen van uw familie een potentieel slachtoffer is (CGVS 2e AA I, p. 18; p. 20)."

Waar verzoekende partij erop wijst dat met de overlijdensaktes rekening dient gehouden te worden, merkt de Raad op dat verzoekende partij nog steeds geen vertaling van deze documenten heeft overgemaakt waardoor deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)). Bovendien betreffen deze documenten (kleuren)fotokopieën en zijn het niet de originele documenten, en het is algemeen geweten dat (kleuren)kopieën door het nodig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake de authenticiteit ervan.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de brief van Marku, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent het attest: "Voor wat betreft het door u neergelegde attest van het "Committee of Nationwide Reconciliation" (d.d. 24.01.2018) dient te worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de context van uw tweede asielaanvraag een vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation" heeft neergelegd (d.d. 7.08.2017). De Raad oordeelde dat aan dit schrijven geen objectieve bewijswaarde kon worden toegekend, en dit onder meer omdat uit beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten die het bestaan van bloedvetes bevestigen, in Albanië makkelijk op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Daarnaast wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit informatie tevens blijkt dat de persoon die deze brieven opstelt, de voornoemde Gjin Marku, en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Deze door de Raad gemaakte vaststellingen gelden evenzeer voor de vrijwel identieke brief van het "Committee of Nationwide Reconciliation", neergelegd in het kader van uw huidige, derde asielaanvraag." Daarnaast merkt de Raad nog op dat aan documenten bovendien slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen."*

Verzoekende partij haalt verder aan dat niet zomaar kan gesteld worden dat Marku in opspraak is gekomen om de informatie in die brief niet aan te nemen als objectief, en zij benadrukt onder verwijzing naar het Brits rapport toegevoegd aan het verzoekschrift dat de naam van Marku en zijn organisatie misbruikt werden in het verleden en dat deze personen voor het misbruik veroordeeld werden. De Raad merkt op dat ofschoon niet elk attest met betrekking tot bloedwraak op zich vals zou zijn of uitgereikt zou zijn op gebrekkige/valse gronden, gelet op de informatie aangaande fraude en corruptie in Albanië bij het afleveren van attesten en documenten en in het bijzonder met betrekking tot bloedwraak, de bewijswaarde van dergelijke attesten zeer relatief is. De Raad benadrukt dienaangaande nogmaals dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, het algemeen verwijzen naar haar voorgelegde stukken, en de algemene opmerking dat zij niet veilig kan terugkeren en dat zij eventueel de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS